

передбачених ст. 216 ЦК України, до таких правочинів застосовуються також наслідки, передбачені ч. 2 ст. 216 ЦК України. Винна особа, яка застосувала насильство, зобов'язана відшкодувати другій стороні збитки у подвійному розмірі, а також моральну шкоду, що завдані у зв'язку із вчиненням такого правочину.

ЛІТЕРАТУРА

1. Герасимовський С. Правочини, вчинені під впливом насильства як вид оспорюваних правочинів // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.legeasiviata.in.ua/archive/2013/3-md/9.pdf>.

2. Крат В.І. Недійсність правочинів, вчинених під впливом насильства / В. І. Крат // Правовий вісник Української академії банківської справи. 2012. – № 2(7). // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.essuir.sumdu.edu.ua/bitstream/123456789/52260/6/Krat_Nediisnist_pravochyniv.pdf.

3. Про судову практику розгляду цивільних справ про визнання правочинів недійсними: Постанова Пленуму Верховного Суду України № 9 від 06.11.2009 р. // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.scourt.gov.ua/>

Михайлишина Ольга,

студентка 4 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Наук.керівник: **Ю.Ю.Королевська**, ст. викладач (БДПУ)

РОЗВИТОК ТА ПОШИРЕННЯ ФОЛЬКЛОРИСТИКИ У РЕГІОНАХ СХІДНОЇ ЄВРОПИ: УКРАЇНИ, ПОЛЬЩІ ТА ЛИТВИ

Актуальність. В умовах сучасної інтеграції зростає необхідність збереження національних пам'яток культури, зокрема фольклору.

Мета і методи дослідження. Метою роботи полягає в дослідженні обставин і специфіки поширення та генези фольклористики як науки на різних територіях Східноєвропейського регіону. Використані методи: історико-порівняльний та синхроністичний.

Сутність дослідження. Формуватися фольклор почав на рубежі XVIII-XIX ст., коли після Французької революції були визначені і поширені всією Європою перші уявлення про національність і національне визволення. Особливо актуальним це було для східнослов'янських народів, які в більшості своїй були у складі Російської, Австро-Угорської та навіть Османської імперій і не користувалися ніякими національними правами. Відродження національних переказів (епосів) і героїв було покликане історично обґрунтувати незалежність слов'янських народів. Серед східноєвропейських збирачів фольклору та етнографів треба згадати дослідників фольклористики України, Польщі, Білорусі та Литви З.Даленгу-Ходоковського, Ю. Крашевського, збирача народних пісень-дайн Латвії К. Баронса та збирача карело-фінського епосу Е. Ленрота.

У порівнянні з західноєвропейським епосом (грецькими «Іліада» і

«Одісея», німецьким «Сказання про Нібелунгів»), латвійські народні пісні (дайни), як і східнослов'янський епос (наприклад, карело-фінська Калевала), не має чіткої структури. У піснях відсутній єдиний сюжет, пов'язаний з одним родом. У дайнах, як правило, відтворено узагальнений образ народу. Не дивно, що у ХІХ ст. – апогею імперіалізму – мистецтво простого люду (без вождів, правителів, завойовників) не розглядалося на одному рівні з героїчними епосами Західної Європи, тому дайни не так швидко опинилися у полі зору науки. Перші спроби збору, обробки, систематизації та перекладу латвійських пісень належали Кріш'янісу Баронсу. Дайни, за інтерпретацією Баронса, поділялися на трудові, обрядові, міфологічні цикли. До них відносяться «величальні пісні Ліго», що розспівувалися на Іванів день. Це свято назване днем Ліго, тому що в цей день люди співали пісні, що мали приспів "ліго"(лат.*līgoties* – «колихатися»), наче звертаючись до сонця, щоб воно піднялося над нивами: «У Яна зорані поля. Ліго, Ліго! А у Петра бур'яниста трава не прополота. Ліго!» [3]. «Латиським дайнам» після їх створення випадала символічна задача – довести, що селяни Курземської, Відземської і Вітебської губерній – єдиний народ, який, виходячи з його самобутнього характеру, культури і минулого, має право на самостійність.

Представником вченого нового («не кабінетного») типу у ХІХ ст. був З. Даленга-Ходаковський. Подорожуючи поселеннями і містечками Білорусі, України та Польщі, дослідник збирав і записував народні пісні, повір'я, обряди та звичаї з паспортизацією (прив'язкою до території або регіону). У найбільш ґрунтовній праці «Про слов'янщину до християнства» він писав: «Намагатимемося пізнати усі назви, що селянський люд або ж лікарки в різних краях дають злкам» [1]. Подібно до З. Даленги-Ходаковського, Юзеф Ігнацій Крашевський збирав і записував народні пісні, повір'я, обряди населення Литви, України та Польщі. Наприклад, у ХІХ ст. серед лучан поширеною була приказка-приповідка «А в тому Луцьку та все не по-людськи: довкола вода, а в середині біда» [2,с.165].

Таким чином, було проаналізовано обставини та специфіку поширення та розвитку фольклористики у регіонах Східної Європи: України, Польщі, Білорусі та Литви.

ЛІТЕРАТУРА

1.Гримич М. З історії польових досліджень в Україні: Зоріан Доленга-Ходаковський / М. Гримич // Етнічна історія народів Європи. – 2012. – Вип. 38. – С. 15-21. – Режим доступу: http://shron1.chtyvo.org.ua/Hrymych_Maryna/Z_istorii_polovykh_doslidzhen_v_Ukraini_Zorian_Dolenha-Khodakovskiy.pdf (Дата звернення:07.04.2018).

2. Крашевський Ю.І. Спогади з Полісся, Волині і Литви [Текст] / Ю.І.Крашевський ; пер. з пол. та приміт. В. В. Шабаровський. – Луцьк : Твердиня, 2012. – 242 с.

3. Латышские дайны / сост. И. Зиедонис. – Москва : Детская литература, 1986. – 126 с.– Режим доступа: <http://sherp.relline.ru/jphome/poetry/imant.htm> (Дата звернення 22.03.2018).